

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 977 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	SUMINISTRES "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel. 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	 MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 977 72 04 64 ULLDECONA	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE Cl. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	PRODUCCIONS AUDIOVISUALS homs & navarro Fotografia publicitària Video corporatiu Spots per a televisió Tractament digital de la imatge Reportatge Social Plaça Berenguer IV, 2 1r Tel. 977 70 36 93 AMPOSTA	 AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGUANCES
 BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 977 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 977 72 01 89 - 977 72 06 20 - Fax 977 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

Els més petits també participen a la festa de Sant Antoni

DESFILADA DE SANT ANTONI PEL CARRER MAJOR

ÍNDEX:

	PÀG.
- Editorial	2
- Parlem de Teatre	3-4
- El príncep dels poetes	5-7
- Conducció baixa la influència de begudes alcohòliques	8-11
- Additius alimentaris. Què se n'ha de saber?	12
- Novetats Filatèliques	13-14
- Gastronomia Concurs literari Sant Jordi	15

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/ Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Quan sortirà aquest número de la revista CCR, estarem ja dins del 2000 i en plena activitat. Com és ja tradició, el 23 de gener vam celebrar amb la solemnitat acostumada, la festa de Sant Antoni Abat, patró d'aquests animals que tanta companyia i utilitat ens fan. Primer, missa solemne, i a continuació, desfilada pels carrers del poble, de la imatge de Sant Antoni acompanyat pels Grallers i multitud de gent portant tota mena d'animalets. A la plaça benedicció i repartiment de neules.

Volem agrair la col·laboració del Sr. Rector de la Parròquia, del Sr. Joan Torrent, del Grup de Grallers i de tots els que amb la seua participació donen solemnitat a la celebració i ens animen a continuar. Us esperem també l'any que ve.

Enguany la festa de Sant Jordi coincideix amb el diumenge de Pàsqua. Amb l'alegria de la Resurrecció posarem a la plaça la paradeta de llibres i roses com tots els anys. També hem convocat el XXIX Concurs Literari; les bases per participar-hi les trobareu en aquesta revista. Animeu-vos i envieu-nos els vostres escrits. Us esperem.

El 28 de gener vam fer Assemblea General Ordinària en la que es va renovar la Junta Directiva, quedant constituïda així:

Presidenta: ..... Mª Cinta Caballer Meseguer
Vicepresident: ..... Juan José Sans Forcadell
Secretària: ..... Dolors Sauch Querol
Sots-secretari: .... Lluç Fernández Tomás
Tresorera: ..... Montse Salvatella Martínez
Vocals: ..... José Luis Cabañas Vidal
Anna Ausensi Estellé
Conxín García Grau
Mª José Gavaldá Forcadell
Núria Simó Segura
Toni Forcadell Vericat
Enrique Mesa Hortonedá
Ramon Vidal Arbona

Podeu adreçar les vostres suggerències i opinions a qualsevol membre de la Junta. Us ho agraiem.

PARLEM DE TEATRE

per PERE SANS

Hem de tenir en compte que no hi ha paraula ben dita que no pugui ser mal compresa.

A causa del gran valor que té l'accent en el llenguatge teatral, he fet un petit esforç per escriure aquest segon article i no duplicar els conceptes.

Sempre hem dit que quan a un actor se li assigna un paper en una obra, el primer que ha de fer és una bona lectura per començar a conèixer el personatge que ha d'interpretar, i després, anar-se'l aprenent per introduir-se dins del personatge, i en els assajos, acoblar el seu personatge a la dinàmica de l'obra que volem representar.

Pensem que després de la primera lectura, quan ja sabem el que volem i on volem anar, hem de llegir molt minuciosament cada punt o paràgraf per coordinar els accents en el diàleg teatral de l'obra; si observem, hi ha paraules que per voler demostrar una força o bé excitació, el que es fa és accentuar totes les frases, i es fa molt difícil intensificar el que volem expressar, i fins i tot, pronunciar-la perquè li estem donant un nou significat que no va enlloc.

En el teatre s'ha de tenir molt en compte el que volem dir o explicar per saber on volem anar, o siga l'objectiu a aconseguir. Si accentuem les paraules sense una raó subtextual en totes les connotacions que es puguin afegir, hem de procurar que la informació quede molt clara, buscant tots els sistemes de valors necessaris per no entrar dins d'un ridícul. És millor i més fàcil separar-les que expressar-les com a unitat; per això és

molt necessari aprendre la tècnica del llenguatge per poder aconseguir, i hem d'aconseguir-ho, llegint i coordinant el text que hem de representar, que és el mètode tècnic més fàcil per elegir els accents en una bona proposició dins del text de l'obra.

Com es poden fer aquestes seleccions en parlaments llargs i buscar les paraules clau i les de menys importància, però totes necessàries, per al sentit general en tot el conjunt? Perquè, si en fer la lectura de l'obra sabem el que volem dir, no totes poden ser igual d'importants i per lògica, unes necessitaran més èmfasi i altres menys, i unes altres no tan importants, hauran de ser atenuants, que se sentin el que es diu, perquè per al conjunt tot és important, però podríem dir, deixades en segon terme.

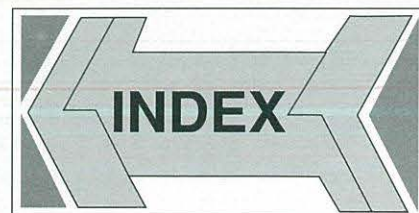
Els experts o professionals diuen que és necessari que cada actor si s'exigisca a ell mateix un estudi de l'escala d'accentuació: forta, mitjana i suau, corresponent al llenguatge divers del que és la força de l'accentuació.

Tot això ha de mesurar-se, combinar-se i coordinar-se per realçar la paraula clau, que porta l'accent sense haver de donar cap crit, ja que les frases atenuants han de ser les que marquen la perspectiva, tant de les parts aïllades com de tota l'estructura del text de l'obra. Quan un actor en una representació està explicant el procés d'ella mateixa, se sol fer en la part mitjana i suau, per aprofundir més en l'obra i que el públic entre millor dins de la trama de l'obra.

Moltes vegades no és tan necessari el volum de la veu com la qualitat de l'accent; per això és tan important la lectura individual i de grup.

En una obra de teatre alguns actors, amb el vist i plau del director o sense, en moments de gran enfuriment, no saben donar a les paraules fortes que tenen la tonalitat que necessita aquesta escena, i el que fan, és soltar renecs o paraules grolleres perquè els surten més fortes, i fins i tot, moltes vegades més naturals, però que, en el teatre, un gran ús d'aquest llenguatge feix els tímpanes i empobreix l'espectacle.

Si anem observant, veurem que combinant l'accent amb l'entonació, aquest ens pot donar un gran despreci, ser malèvol o irònic. En l'escrit anterior vàrem dir que si hi havia altres mitjans per donar relleu a les paraules sense necessitat de l'accent -i són les pauses lògiques combinant amb la pausa psicològica- pot

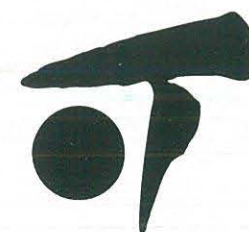
PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

SYSTEMS
PARTNER

Caixa Tarragona

donar la força a la paraula clau i no haver d'accentuar les frases que omplien el paràgraf, perquè en establir una interrelació, el grau d'èmfasi entra en totes les paraules, accentuades i no accentuades, la qual cosa crea un pla tonal sempre amb la mateixa perspectiva, necessària per donar moviment i vida a una frase.

Quan parlem de coordinació, hem de pensar en la integració harmoniosa, o en la interrelació de la intensitat del volum d'accentuació, amb la finalitat de realçar certes paraules. Si ho aconseguim, produïrem aquesta forma harmoniosa en uns diàlegs plens de bellesa que ens omplien a tots de satisfacció.

Una altra forma de donar èmfasi a una frase clau és variar el temps i el ritme, sempre en relació amb les parts subordinades de l'obra, i també, conservant la força i matisant les clàusules accentuades, però atenuant la resta i suavitzant els accents.

Hem de procurar buscar tots els detalls minuciosament, s'ha de seguir amb gran força de voluntat per aconseguir els efectes fonètics necessaris i en escena, millorar els mitjans d'expressió en la forma que siga més convenient, però sempre en funció d'un propòsit determinat. De quants més mitjans dispose un actor, més possibilitats tindrà de donar-li potència, expressió i vivesa al seu llenguatge teatral. D'aquesta manera

produirà un efecte viu, entrant dins de la línia del personatge que representa. Pensem que seguint la línia del sotatext en la seua continuada acció, la pausa lògica i la pausa psicològica, amb la quantitat de paraules que es poden coordinar, es pot entrar si es perd una mica de temps -això sempre, l'actor sol, i després parlar-ne en grup, com si fos una lliçió- dins de la tècnica del llenguatge que té els seus secrets, així com en tot el que pensa un actor amb la seua capacitat creativa, en l'efecte del text de l'obra i del seu personatge, en ell mateix i en el conjunt que hi participa.

En una revista que parlava de teatre vaig llegir: "En teatre, si vols començar a saber parlar i declamar, procura abans de saber situar els accents, aprendre a eliminar-los i d'aquesta manera, amb interès i paciència, sense pressa però sense pausa, podràs presentar-te davant d'un públic i fer-te entendre per tots".

Si ens fixem i anem recordant tot el que hem anat escrivint, ens adonarem de la quantitat de mitjans tècnics vocals de què disposa un actor per omplir totes les necessitats que exigeix l'art del teatre. El text a tots ens imposa un gran respecte, per això es necessita tanta concentració en el seu estudi per les exigències de les paraules tal com s'han de dir per a la seua comunicació a l'escenari, entre els mateixos actors i el públic com a receptor.

"El príncep dels poetes" (1a part)

per PERE POY

A diferència del que en realitat puga parèixer, els motius que em decideixen a enllestir un article d'aquestes característiques són, com a mínim, dos. D'entrada, el lector que m'és fidel ja coneix el meu interès personal per la llengua i la literatura catalanes -un interès que, al capdavall, adquireix potencial a partir de les classes de filologia que rebo a la Facultat de Lletres de la Universitat Rovira i Virgili. D'altra banda, també és veritat que la meua trajectòria es basa a desenvolupar el coneixement dèbil que tots tenim de la nostra personalitat col·lectiva. Sóc del parer que, lligada a aquesta personalitat col·lectiva, hi ja la cultura del país en qualitat d'element central. Per tant, si la pretensió de la meua escriptura passa pel desenvolupament efectiu de les nocions de la personalitat col·lectiva, necessàriament he d'assumir el compromís de donar a conèixer la cultura del país. I un prohom de pes, capaç d'explorar la força dels nostres mots, ha estat sens dubte el literat Josep Carner.

A l'hora de respondre el de vegades punyent qüestionari Proust, Josep Carner i Puig-Oriol no dubta a afirmar que la seua ocupació preferida és escriure,

*El principal tret del meu caràcter: la joidelitat
Què més que veig? - Un home? - Les depess. la mare. Així, al sempre.
Què més que profereixo en una dona? - Què sigui la de casa.
Allò que més m'agrada a la meua dona? - La personalitat, la sinceritat.
La meua primera gran defeció? - Vell i tot, veurejar.
La meua ocupació preferida? - Escriure per deure, per passió o per diversió.
El meu somni de felicitat? - L'atacament d'una albitrari.
Quina hora la meua més gran melancolia? - Després del que ve.
Què voldria ésser? - Cada dia més lleial, més "romàntic".
On desitjaria viure? - Ah, sense angustia, però d'un cementiri.
El color que prefereixo? - El que em fa experimentar "tinguda i domada".
La flor que prefereixo? - La que em fa sentir un rat de lluna.
Ocell que prefereixo? - El rossinyol en rot de lluna.
Altres preferències en poesia - Llibre d'amor a l'Amor (Llibre) - Crònica
de Montaner.
Poeta preferit - Dante, Shakespeare, Sant Joan de la Creu, Paul Valéry.
Homes de fecció - Don Quixot, un dels pocs catalanistes del viènet.
Homes favorits de fecció - La que s'assabona a d'altres, trobada per la pell.
Compartiments preferits - Entre els catalans i els, el jornal i conjuntament portar per la
El meu gran punt de vista? - El que, clàssic o modern, s'abstinguin de parlar.
El meu gran heroi de la vida real? - Ramon Montaner, Meli: For - La Corona.
La meua gran heroi històrica? - Raquel, la Margalida, S. Prat de la Riba, Josep Carner.
El meu gran heroi literari? - El meu heroi i corrent, Joan, Pere, Marín, Antoni etc.
Qui m'agrada més que tu? - La raijanga en mans de la justícia.
Què m'agrada més que tu? - El llibre, l'home, l'home, l'home, l'home.
Quin fet m'agrada més? - El de servir la pau.
Quina reforma admira més? - La generositat en l'amor; el coratge en el parer.
Quin dels meus vèdria tenir? - El de servir encara i més que for.
Com m'agradaria morir? - Tot a la veu d'un temps protètic.
Què m'agrada més del meu aspecte? - Personalment.
Fets que m'inspiren més admiració? - La meua fecció, i per tant la del veí.
El meu lema? - Ben, sapigues: Si gues com és i vèdria com pugues.*

Josep Carner

Resposta manuscrita al qüestionari Proust

bé per deure, bé per passió, bé per diversió. Aquestes paraules —que m'imagino que deuen ser traçades amb un deix d'ironia, freqüent en les manifestacions públiques o literàries de l'autor, i, potser, sense gaire seriositat (el qüestionari Proust no pot ser pres seriosament)— són angulars per tal d'entendre la figura, la personalitat i l'obra de l'escriptor català que, ja de forma prou matiner, acaba sent batejat amb el sobrenom del *Príncep dels poetes* per mossèn Miquel Costa i Llobera, entre d'altres. Carner és, d'una banda, un professional de la ploma i, de l'altra, el clàssic geni tocat per les muses al qual hom podria aplicar aquells mots popularitzats per Josep Pla amb els quals il·lustra el seu autoretrat, atès que ambdós senten "aquella secreta i diabòlica mania d'escriure" que demana, com la fe al sacerdot, el sacrifici constant.

El poeta naix a la ciutat de Barcelona —plaça de Catalunya, com a ell li agrada de referir-s'hi sovint— l'any 1884, això és, tot just encetat el primer Modernisme artístic a casa nostra. Els Carner havien davallat de la comarca del Bages, així com els Puig-Oriol havien de cercar les seues rails familiars més remotes a l'illa de Mallorca. La vocació literària del jove Carner té el seu antecedent en les incursions periodístiques a què s'afezionara el pare, per bé que les lectures dels clàssics, costumistes i romàntics catalans (Víctor Balaguer, Àngel Guimerà, Ramon Llull, Robert Robert i Jacint Verdaguer) serveixen d'excusa per assentar uns fonaments culturals sòlids. Al mateix temps que estudiava al col·legi barceloní de sant Miquel, s'acostuma a llegir els diaris del moment, de més o menys relleu (*La Pubilla*, *La Rambla* i *La Veu del Montserrat*), i els autors estrangers de moda, entre els quals destaquen Andersen, Dickens, Scott i les belles narracions orientals contingudes en *Les mil i una nits*. Els primers treballs, apareixen, a dotze anys, en dues publicacions de tarannà més aviat antimodernista, com són *L'Aureneta* i *L'Atlàntida*. Precoçment, és amatent d'utilitzar pseudònims, de tal manera que tot al llarg de la seua vida n'inventa al voltant de trenta-quatre, en una clara voluntat d'amagar-se i desdoblarse que respon,

FLORETES

Ja m'heu guanyat en gairebé tot!

Ja porto cinc pessics i encara us veig!

La boca és poca cosa, però el pensament em guia!

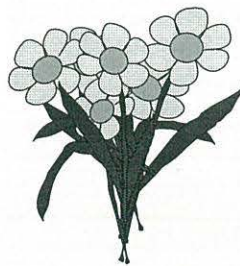
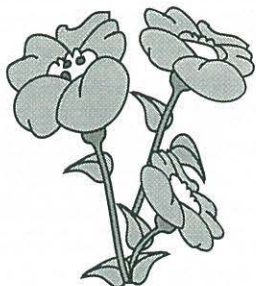
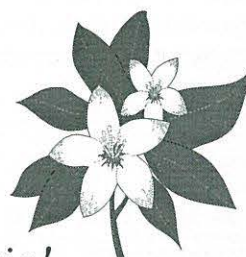
Llàstima que no us puc portar la bossa!

M'agradaria que ens presentessin!

M'avergonyeix no estar a la vostra altura!

M'heu posat els dimonis impacients!

Mai he penat tant per tenir només dos ulls!

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

si fa no fa, al sentiment polièdric dels artistes romàntics pel que respecta a la personalitat —"manta vegada havia signat amb noms inventats per no semblar en cap manera abassegador", apunta en alguna ocasió. L'any 1897 comença les carreres de Dret i Filosofia i Lletres, en les quals es llicencia el 1903 i el 1904, respectivament. Val a ressaltar que el període universitari és especialment intens, per tal com coneix Eugeni d'Ors i Emili Vallès —del futur nucli noucentista— i entra en contacte amb el catalanisme en puixança. És llavors que inicia les seues participacions en els Jocs Florals convocats arreu dels Països Catalans, on, a banda de fer-se popular, obté premis importants —"els Jocs Florals m'atragueren ben d'hora".

Malgrat que les primeres incursions literàries es produeixen a través de les dues publicacions antimodernistes esmentades, també és cert que el període que va fins al 1906 —any clau— hom el considera d'acostament a l'ideari i l'estètica dels modernistes, bàsicament, a causa de la seua col·laboració en la revista de tall acadèmic *Universitat Catalana*, caracteritzada pels seus plantejaments vuitcentistes. El 1903 publica, emperò, alguns quadres breus en el diari de la Lliga Regionalista, *La Veu de Catalunya*, els quals acaben sent aplegats en un volumet intitulat, amb molta tendresa, *L'idil·li dels nyanyos*; seguidament, el 1904 apareixen les *Deu rondalles de Jesús infant*. La seua presència en l'òrgan de propaganda dels regionalistes catalans marca el que, en definitiva, constitueix un període de transició cap al que serà la seua eclosió noucentista. El mateix 1903 dirigeix *Catalunya*, la qual combina textos de realistes i costumistes amb aportacions dels romàntics, els modernistes i determinats personatges que en endavant esdevenen representatius del moviment anomenat Noucentisme: Alcover, Aldover, Bofill i Mates, Clavellet, Collell, Costa i Llobera, Gual, Guimerà, Maragall, Ors, Prat de la Riba, Riber, Rossinyol, Ruyra, Salvà, Vayreda i Vilanova. A través de *Catalunya*, Carner aconsegueix, fet i fet, d'establir un pont i uns vincles sòlids entre el Principat i l'Escola Mallorquina de les Illes Balears, la qual acaba assumint les línies d'actuació i de pensament dels noucentistes catalans. Fruit d'aquests contactes literaris en diversos nivells, publica la seua primera obra poètica, *el Llibre dels poetes*, marcat per Verdaguer a bastança. L'any següent enllesteix algunes peces teatrals, de les quals *El comte Arnau* potser és la més destacada —no obstant, *El giravolt de maig* (1928) i *El ben cofat i l'altre* (1951) gaudeixen del seu caràcter emblemàtic propi—; de més a més, el *Primer llibre*

de sonets fixa l'objectiu que el públic i especialment els escriptors de l'instant s'adonen del valor i de la força del sonet i, per extensió, de la importància de la forma en literatura, bo i oposant-los a l'excessiva llibertat que proposen els romàntics. En definitiva, aquest període d'aprenentatge dibuixat a grans trets primer de tot des de les planes de *L'Aureneta* i *l'Atlàntida* culmina en l'esbós definitiu de les línies mestres de la personalitat de Carner en aquella obra intitulada *Primer llibre de sonets*, desplegada al màxim en el *Segon llibre de sonets* l'any 1907, quan el vers carnerià esdevé, diguem-ne, patrimoni nacional.

No representa cap secret que la tradició literària ha mitificat el 1906 amb una cura especial, car generalment se'l considera una peça clau dins la història no tan sols cultural, sinó també política, dels catalans. De fet i dret, la casualitat fa coincidir la posada en circulació del terme *noucentisme* des de la secció diària

que Eugeni d'Ors porta endavant en *La Veu de Catalunya* (el *Glossari*) amb la celebració del primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana i la publicació de tres llibres, en principi, cabdals per a la definició del nou moviment politicocultural que sorgeix: *La nacionalitat catalana*, les *Horacianes* i *El fruits saborosos*, obres del polític lligaire Enric Prat

de la Riba, del mossèn mallorquí Miquel Costa i Llobera i del nostrat Josep Carner. Hem de pensar que *Els fruits saborosos* constitueixen, a la pràctica, el poemari noucentista per excel·lència, de referència obligatòria, de més a més d'un símbol de la consagració del *Príncep dels poetes* com a tal dins l'univers de les lletres; juntament amb les *Horacianes*, *Els fruits saborosos* tornen a posar de moda la sensibilitat del regust clàssic i humanístic, alhora que legitima el joc basat en l'objectivisme i la passió dominada. I aquesta preferència carneriana s'acaba imposant tant a les noves promocions d'escriptors com a les classes socials burgeses o, almenys, intel·lectualitzades. A la llarga, tot col·labora a construir el mite a l'entorn de Josep Carner.

Pels volts del 1907 se situa el punt d'arrencada de la seua col·laboració en la revista *Empori*, on retroba antics companys o coneguts: Alcover, el pare Casanovas, mossèn Costa i Llobera, el malaguanyat Casellas, Martí i Sàbat, Maseras, Montoliu, Oliver, Pineda, Serra i Pagès, Sitjà i Pineda, el músic Taltaball i Zanné. És en les planes de l'*Empori* que Carner publica el famós assaig. *De l'acció dels poetes a Catalunya*, on torna a revestir de valor els romàntics (sota la forma de modernistes): "nosaltres els poetes som els constructors dels pobles". Després de l'experiència, mentre que manté la seua residència a Catalunya, dirigeix les revistes *Biblioteca clàssica catalana*, *D'ací d'Allà* i *Papitu* —de tarannà còmic i satíric. *Catalunya* i *Empori* són les dues primeres fites de la dilatada col·laboració que Carner protagonitza en l'àmbit de les publicacions catalanes, tant de caire nacional com comarcal: *El Poble Català*, *L'Esquella de la Torratxa*, *La Publicidad*, *Renaixement* i *Revista Catalana*; *Germanor* i *L'Instant* són revistes estrangeres. La constància no es detura ni tan sols quan viu l'exili forçat: *Full Català*, *La Nostra Revista* i *Lletres*. Periòdicament, difon aplecs dels seus articles i notes periodístiques, així com també dels petits contes —"vaig escriure de tot: articles polítics, d'altres de literaris, contes, comentaris humorístics..." Demostra la seua traça en *Les planetes del verdum* (1918), de forma definitiva. L'any 1922 intitula *La creació d'Eva* i altres contes un recull de narracions. Hi segueixen *Les bonhomies* (1925) i *Tres estels i un ròssec* (1927), conjunt de paròdies força sagnants amb la intenció de ridiculitzar la dictadura de Primo de Rivera, alhora que demostra la magnitud de la seua elegància per tal de burlar l'acció de la censura. I, al capdavall, fins al 1973 no es publica *Del Pròxim Orient*, el resultat del

període de reflexió que comporta l'estada consolar a Beirut. A la millor, dels esmentats, l'aplec més destacat ha estat tothora el constituït per *Les bonhomies*, el qual excel·leix per cinc característiques: (a) les belles anotacions líriques aconseguides a partir de l'anàlisi de les sensacions més menudes i esvanívoles que cadascú permet que volen cada dia, (b) la importància conferida a coses desapercebudes que realment tot-hom sense excepció té a la vora però que quasi no esmenta, (c) l'art puntillista posat de manifest a l'hora de retratar gent o, només, de caricaturar situacions, (d) les al·lusions constants i discretes a l'anecdota més personal i íntim i, després de tot (e) les agosarades insinuacions amarades d'ironia i envoltades, fins dissimulades, a còpia de crear un cert joc eufemístic. En conjunt, la narració i l'article carnerians responen a una accentuació de l'anècdota central a partir de la qual l'escriptor extrau una conclusió més aviat melangiosa i, de vegades, humorística i alliçonadora. L'anècdota imposa, a més, un llenguatge força expressiu que recorre a l'enginy i als detalls. Però, per tal de no deixar indret escapçat, convé d'assenyalar que Prat de la Riba és qui mena el poeta cap al periodisme durant els anys d'adolescència, tot i que siga mantenint-lo acostat als posicionaments de la Lliga, partit que dirigeix. Malgrat això, l'obra periodística i, en general, la prosa carneriana no ha rebut l'atenció que mereix, molt possiblement, eclipsada per la vàlua de la seua poesia. I els punts de contacte amb la Lliga determinen les aportacions en *La Veu de Catalunya* i la seua presència en els actes organitzats per la Joventut Nacionalista de la mateixa formació política: l'any 1908, per exemple, adreça al jovent regionalista i conservador la conferència *Evolució de la poesia catalana i actualitat dels poetes*, altament significativa.

CONDUCCIÓ BAIX LA INFLUÈNCIA DE BEGUES ALCOHÒLIQUES

per SANTI SANS GRAU
Advocat

ILÍCIT ADMINISTRATIU

La conducció de vehicles baix la influència de begudes alcohòliques per dalt dels límits establerts origina una infracció administrativa tipificada a l'art. 20 del R.D. 13/1992 de 17 de gener. L'article citat estableix com a regla general, que no es podrà circular amb una taxa d'alcohol a la sang superior a 0,5 grams per litre, o d'alcohol en aire espirat superior a 0,25 miligramas per litre.

Aquesta infracció es sanciona amb multa i suspensió del permís de conduir.

A continuació, transcribim el contingut de la Secció IV del R.D. 13/1992 de 17 de gener del Reglament General de la Circulació, on es regulen les normes sobre begudes alcohòliques.

R.D. 13/1992 de 17 de gener, del Reglament General de la Circulació.

CAPÍTULO IV

NORMAS SOBRE BEBIDAS ALCOHÓLICAS

Artículo 20. Tasas de alcohol en sangre y aire espirado.

1. No podrá circular por las vías objeto de la legislación sobre Tráfico, Circulación de Vehículos a Motor y Seguridad Vial, el conductor de vehículos con una tasa de alcohol en sangre superior a 0,5 gramos por litro, o de alcohol en aire espirado superior a 0,25 miligramas por litro.

Cuando se trate de vehículos destinados al transporte de mercancías con un peso máximo autorizado superior a 3.500 kilogramos, vehículos destinados al transporte de viajeros de más de nueve plazas, o de servicio público, al escolar o de menores, al de mercancías peligrosas o de servicio de urgencia o transportes especiales, los conductores no podrán hacerlo con una tasa de alcohol en sangre superior a 0,3 gramos por litro, o de alcohol en aire espirado superior a 0,15 miligramas por litro.

Los conductores de cualquier vehículo no podrán superar la tasa de alcohol en sangre de 0,3 gramos por litro, ni de alcohol en aire respirado de 0,15 miligramas por litro, durante los dos años siguientes a la obtención del permiso o licencia que les habilita para conducir.

A estos efectos, sólo se computará la antigüedad de la licencia de conducción cuando se trate de la conducción de vehículos para los que sea suficiente dicha licencia.

ILÍCIT PENAL

Artículo 21. Investigación de la alcoholemia. Personas obligadas.

Todos los conductores de vehículos quedan obligados a someterse a las pruebas que se establezcan para la detección de las posibles intoxicaciones por alcohol. Igualmente quedan obligados los demás usuarios de la vía cuando se hallen implicados en algún accidente de circulación (artículo 21, número 2, primer párrafo, del texto articulado).

Los agentes de la autoridad encargados de la vigilancia del tráfico, podrán someter a dichas pruebas a:

1. Cualquier usuario de la vía o conductor de vehículo, implicado directamente como posible responsable en un accidente de circulación.

2. Quienes conduzcan cualquier vehículo con síntomas evidentes, manifestaciones que denoten o hechos que permitan razonablemente presumir que lo hacen bajo la influencia de bebidas alcohólicas.

3. Los conductores que sean denunciados por la comisión de alguna de las infracciones a las normas contenidas en el presente reglamento.

4. Los que con ocasión de conducir un vehículo, sean requeridos al efecto por la autoridad o sus agentes dentro de los programas de controles preventivos de alcoholemia ordenados por dicha autoridad.

Artículo 22. Pruebas de detección alcohólica mediante el aire espirado.

1. Las pruebas para detectar la posible intoxicación por alcohol se practicarán por los agentes encargados de la vigilancia de tráfico y consistirán, normalmente, en la verificación del aire espirado mediante etilómetros que, oficialmente autorizados, determinarán de forma cuantitativa el grado de impregnación alcohólica de los interesados.

A petición del interesado o por orden de la autoridad judicial se podrán repetir las pruebas a efectos de contraste, pudiendo consistir en análisis de sangre, orina u otros análogos (artículo 12, número 2, párrafo segundo, in fine, del texto articulado).

2. Cuando las personas obligadas sufrieran lesiones, dolencias o enfermedades cuya gravedad impida la práctica de las pruebas, el personal facultativo del centro médico al que fueren evacuados decidirá las que se hayan de realizar.

Artículo 23. Prácticas de las pruebas.

1. Si el resultado de la prueba practicada diera un grado de impregnación alcohólica superior a 0,5 gramos de alcohol por litro de sangre, o a 0,25 miligramas de alcohol por litro de aire espirado, o al previsto para determinados conductores en el artículo 20 del presente reglamento o aún sin alcanzar estos límites, presentará la persona examinada síntomas evidentes de encontrarse bajo la influencia de bebidas alcohólicas, el agente someterá al interesado, para una mayor garantía y a efecto de contraste, a la práctica de una segunda prueba de detección alcohólica por el aire espirado, mediante un procedimiento similar al que sirvió para efectuar la primera prueba, de lo que habrá de informarle previamente.

Artículo 24. Diligencias del agente de la autoridad.

Si el resultado de la segunda prueba practicada por el agente, o el de los análisis efectuados a instancia del interesado, fuera positivo, o cuando el que condujere un vehículo de motor presentara síntomas evidentes de hacerlo bajo la influencia de bebidas alcohólicas o apareciera presuntamente implicado en una conducta delictiva, el agente de la autoridad, además de ajustarse, en todo caso, a lo establecido en la Ley de Enjuiciamiento Criminal, deberá:

1. Describir con precisión, en el boletín de denuncia o en el atestado de las diligencias que practique, el procedimiento seguido para efectuar la prueba o pruebas de detección alcohólica, haciendo constar los datos necesarios para la identificación del instrumento o instrumentos de detección empleados, cuyas características genéricas también detallará.

2. Consignar las advertencias hechas al interesado, especialmente la del derecho que le asiste a contrastar los resultados obtenidos en las pruebas de detección alcohólica por el aire espirado mediante análisis adecuados, acreditándose en las diligencias las pruebas o análisis practicados en el centro sanitario al que fue trasladado el interesado.

3. Conducir al sometido a examen, o al que se negare a someterse a las pruebas de detección alcohólica, en los supuestos en que los hechos revistan caracteres delictivos, de conformidad con lo dispuesto en la Ley de Enjuiciamiento Criminal, al Juzgado correspondiente a los efectos que procedan.

Artículo 25. Inmovilización del vehículo.

1. En el supuesto de que el resultado de las pruebas y de los análisis, en su caso, fuera positivo, el agente podrá proceder además a la inmediata inmovilización del vehículo a no ser que pueda hacerse cargo de su conducción otra persona debidamente habilitada, a ser posible, mediante su precinto u otro procedimiento efectivo que impida su circulación,

proveyendo cuanto fuere necesario en orden a la seguridad de la circulación, la de las personas transportadas en general, especialmente si se trata de niños, ancianos, enfermos o inválidos, la del propio vehículo y la de su carga.

2. También podrá inmovilizarse el vehículo en los casos de negativa a efectuar las pruebas de detección alcohólica (artículo 70, in fine, del texto articulado).

3. Salvo en los casos en que la autoridad judicial hubiera ordenado su depósito o intervención, en los cuales se estará a lo dispuesto por dicha autoridad, la inmovilización del vehículo será dejada sin efecto tan pronto como desaparezca la causa que la motivó o pueda sustituir al conductor otro habilitado para ello que ofrezca garantía suficiente a los agentes de la autoridad y cuya actuación haya sido requerida por el interesado.

4. Los gastos que pudieran ocasionarse por la inmovilización, traslado y depósito del vehículo serán de cuenta del conductor o de quien legalmente deba responder por él.

Artículo 26. Obligaciones del personal sanitario.

1. El personal sanitario vendrá obligado, en todo caso, a proceder a la obtención de muestras y remitirlas al laboratorio correspondiente y a dar cuenta del resultado de las pruebas que se realicen a la autoridad judicial, a los órganos periféricos de la Jefatura Central de Tráfico y, cuando proceda, a las autoridades municipales competentes (artículo 12, número 2, tercer párrafo del texto articulado).

Entre los datos que comunique el personal sanitario a las mencionadas autoridades u órganos, figurarán, en su caso, el sistema empleado en la investigación de la alcoholemia, la hora exacta en que se tomó la muestra, el método utilizado para su conservación y el porcentaje de alcohol en sangre que presenta el individuo examinado.

2. Las infracciones a las distintas normas de este capítulo, en cuanto relativas a la ingestión de bebidas alcohólicas, tendrán la consideración de graves.

* * * *

Cal dir, que, a més, baix una sèrie de circumstàncies, la conducció havent ingerit alcohol pot originar també una infracció penal sancionada a l'art. 379 del Codi Penal.

Aquest article estableix que el que conduïxi un vehicle a motor baix la influència de begudes alcohòliques serà castigat amb la pena d'arrestament de 8 a 12 caps de setmana o multa de 3 a 8 mesos, i en tot cas, també, amb la privació del dret a conduir per temps superior a 1 any i fins a 4.

SENTÈNCIA

En la ciudad de Soria a tres de febrero de mil novecientos noventa y siete.

La Ilma. Audiencia Provincial de Soria, compuesta por los Magistrados reseñados al margen, ha visto en segunda instancia el recurso de apelación núm. X, interpuesto contra la sentencia dictada por el Juzgado de lo Penal en el Procedimiento Abreviado núm. X, seguido por un delito contra la seguridad del tráfico.

Han sido partes el apelante, Sr. J.A.T., representado por la Procuradora Sra. Y y asistido por el Letrado Sr. Z, y el apelado, MINISTERIO FISCAL en la representación que le es propia.

Antecedentes de hecho

PRIMERO.- El Juzgado de Instrucción, tramitó las Diligencias Previa núm. X, que una vez conclusas y formalizado el trámite intermedio de presentación de escritos de acusación, apertura de juicio oral y escritos de defensa, se elevaron al Juzgado de lo Penal recayendo sentencia de fecha 18 de noviembre de 1996, que contiene los hechos probados del tenor literal siguiente: "Que sobre las 0.25 horas del día 9 de Junio de 1996, el acusado J.A.T. conducía la motocicleta matrícula X, haciéndolo por la carretera X por el Km. X, bajo el efecto de una ingestión etílica precedente adelantando a varios vehículos en un cambio de rasante con velocidad reducida invadiendo la zona reservada al vehículo contrario, por ese motivo los agentes de la guardia civil le hicieron señales al acusado para que detuviera su marcha en dos ocasiones, una vez a bordo de la motocicleta oficial, y otra vez adelantados la motocicleta de pie sobre la carretera, haciendo caso omiso el acusado las dos veces e incluso en la segunda debiendo retirarse precipitadamente el agente al arcén para evitar ser atropellado. Observando estos hechos los agentes comunicaron por radioteléfono los mismos a otros agentes, los cuales detuvieron a la motocicleta después de requerir al acusado en varias ocasiones para que se detuviera y los agentes precedieron a realizar la indicación al acusado para la realización de la oportuna prueba de alcoholemia respondiéndoles éste "hijos de puta", "fachas de mierda", siendo detenido y trasladado a las dependencias de la G. Civil donde se le requirió para someterse a una prueba de alcoholemia practicándosele con el etilómetro de precisión marca Drager modelo 7410, dando a las 1.10 horas un resultado de 0,75 miligramos de alcohol por litro de aire espirado, practicándosele la segunda a las 1.29, con un resultado de 0,85 miligramos de alcohol por litro de aire espirado, renunciando el acusado a someterse a cualquier tipo de extracción sanguínea. Presentando como síntomas externos los de voz pastosa y repetitiva, se tambaleaba al andar y se expresaba con poca claridad además de olerle el aliento a alcohol. Careciendo de antecedentes penales, no habiendo estado privado de libertad por esta causa".

Aquesta infracció es donarà en el supòsit que havent donat positiu a un control d'alcoholèmia, es demostrí que, a més, es conduïa baix la seva influència, afectant negativament al conductor, de forma i manera que les seves facultats es trobaven mermades, la qual cosa originava un perill per a la seguretat vial.

El delictes contra la seguretat del transit tipificat al art. 379 del Codi Penal, no precisa per a la seva existència un resultat lessiu, ja que és un delictes de risc. D'aquesta manera, el delictes no s'identifica formalment amb un grau determinat de concentració alcohòlica, sino amb la negativa influència de l'alcohol, la determinació de la qual com a certa o no, és una cosa a valorar en cada cas concret.

Dos són els elements que caracteritzen aquest article: un objectiu, consistent en el grau d'impregnació alcohòlica, i l'altre subjectiu, que es refereix a la influència que, aquest grau d'impregnació determina a la conducció.

Ara bé, aquesta influència no té perquè exterioritzar-se en una flagrant infracció de les normes de trànsit, sino que és suficient el perill abstracte, practicant-se la corresponent prova de detecció alcohòlica y apreciant-se pels agents de policia els signes externs d'on pot deduir-se després mitjançant prova indirecta aquell grau d'influència a la conducció.

Cal dir que superar la taxa d'alcohol establerta en un control d'alcoholèmia donarà lloc sempre a una sanció administrativa. Però, quan aquesta impregnació d'alcohol afecta a la conducció de la forma que em dit, la infracció administrativa donarà pas a la infracció penal i s'obrirà el correponent procediment penal.

Si la sentència del procediment penal fos absolutòria, com algunes que últimament ens donen les notícies de la televisió -per no haber-se acreditat que malgrat haver-se superat les taxes d'alcohol el conductor es trobava afectat pels seus efectes-, el mateix Jutjat enviarà les actuacions a l'administració de trànsit per a que imposi la sanció administrativa corresponent. (Les dues ahora no es poden imposar).

La negativa a sotmetre's a les proves d'alcoholèmia quan la policia ens ho digui, origina la infracció tipificada a l'art. 380 del Codi Penal, castigada amb la pena de presó de 6 mesos a un any. O sigui, es preveu com a una infracció més greu que la prevista si donem positiu.

A continuació, i amb la finalitat d'il·lustrar el que s'ha dit, reproduïm una sentència de la Audiència Provincial de Sòria, de data 3 de febrer de 1997.

SEGUNDO.- La referida sentencia contiene el siguiente Fallo: "Que debo de condenar y condeno a J.A.T., como autor responsable de un delito contra la seguridad del tráfico a la pena de tres meses de multa, a razón de mil pesetas de cuota diaria, dando un total de noventa mil pesetas de multa, con arresto sustitutorio de un día por cada dos cuotas diarias impagadas, privación del permiso de conducir por un año y un día, y costas por mitad. Debiendo absolver al mismo de la falta de desobediencia y ofensas leves a los agentes de la autoridad que se le imputaba, con declaración de oficio de la mitad de las costas.

TERCERO.- Notificada dicha resolución a las partes, se interpuso recurso de apelación por la representación de J.A.T., que fue admitido en ambos efectos.

Una vez admitido a trámite el recurso, se dio traslado a las demás partes personadas y se remitieron las actuaciones a esta Audiencia Provincial donde se formó el Rollo núm. X, dándose el curso prevenido en el artículo 795 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal.

HECHOS PROBADOS

Se aceptan los de la resolución recurrida que se dan por reproducidos.

Fundamentos de Derecho.

Se aceptan los de la sentencia apelada.

PRIMERO.- Es preciso reiterar en este caso, la doctrina que sobre la interpretación del art. 379 del C. Penal viene manteniendo esta Sala en el sentido de que:

A) El delito contra la seguridad del tráfico tipificado en el artículo 379 del Código Penal no precisa para su existencia un resultado dañoso o lesivo porque es un delito de riesgo; ni siquiera una determinada puesta en peligro de los bienes jurídicos de otro sujeto determinado, porque se exige, como elemento normativo, es la influencia negativa del alcohol ingerido por el conductor en el sentido de que queden mermadas sus facultades psicofísicas, con el detrimento consiguiente de la seguridad vial que supone -aumentar el riesgo objetivo para los restantes sujetos intervinientes en la circulación, a consecuencia de la disminución de la capacidad del conductor, negativamente influido por el alcohol.

B) De este modo, el delito referido no se identifica formalmente con un grado determinado de hemoconcentración alcohólica, sino con la negativa influencia del alcohol en el sentido ya dicho, y cuya determinación como cierta o no es algo a valorar en cada caso concreto, siendo entonces el nivel de alcohol en sangre uno de los elementos de juicio más importantes a través del cual puede determinarse como verdadera en su caso la negativa influencia en el conductor; es decir, que el grado de alcoholemia acreditado sería así como el objeto inmediato del conocimiento para, con carácter instrumental, establecer con certeza la concurrencia o no de la influencia negativa como objeto último de la averiguación. Pero en segundo lugar, y como al mismo tiempo la tolerancia al alcohol no es igual en cada individuo, cabe señalar dentro de los actuales conocimientos cientí-

ficos que en el tramo de hemoconcentración alcohólica comprendido entre 0,40 y 0,80 miligramos de alcohol por litro de aire expirado la influencia se produce por lo general, pero no con total seguridad o certeza, por lo que en tal caso el dato bioquímico no es por sí solo suficiente para deducir como consecuencia necesaria la influencia negativa, precisándose para ello otros elementos de juicio, diferentes sintomatología externa, comportamiento, etc.) para deducir, en relación con el de hemoconcentración alcohólica, la negativa influencia como elementos constitutivo del delito del art. 379. En cambio, por encima de 0,80 miligramos de alcohol por litro de aire expirado puede decirse con seguridad que cualquier individuo, salvo casos extraordinarios que deben acreditarse como tales, acusa el efecto de la bebida en el grado y con la intensidad precisa como para que, padezca o no la sintomatología externa de una embriaguez visible y notoria, sus facultades psicofísicas queden mermadas respecto al nivel que la seguridad vial exige en cualquier conductor; por lo que en tal caso el dato bioquímico es por sí solo suficientemente elocuente -tanto más cuanto mayor es el grado de alcoholemia- para reflejar como segura la negativa influencia en el conductor.

SEGUNDO.- En el supuesto de autos el grado de alcoholemia que padecía el acusado, según los hechos probados que en esta alzada se aceptan, por ajustarse al resultado de la prueba practicada, se acercan al porcentaje del 0,80 miligramos de alcohol por litro de aire expirado. Si a ello añadimos que el referido acusado, circulaba con grave infracción de las normas de circulación, según los agentes que comparecieron al acto de la vista oral; que "no podía tenerse en pie, olía a alcohol terriblemente" según declaración del agente X; "que tenía síntomas evidentes de la influencia por el alcohol", según declaración del agente X, o que, incluso, "insultó y amenazó al capitán no atendiendo a razones y soltando improperios" tal y como testificó el Guardia Civil X en el acto del juicio oral, resulta obvia la comisión del delito interpretado en los términos que quedan expresados en el fundamento jurídico anterior.

TERCERO.- Procede la imposición de las costas causadas en esta 2ª instancia al recurrente en base a lo prevenido en el art. 240 de la L.E.Cr y 123 del Código Penal, según relación dada por la Ley Orgánica 10/1995 de 23 de Noviembre.

Vistos los preceptos legales citados y demás de general y pertinente aplicación

Fallamos

Que desestimando el recurso de apelación interpuesto por J.A.T., representado por la Procuradora Sra. X y defendido por el Letrado Sr. Y; debemos confirmar y confirmamos la sentencia dictada el 18 de Noviembre de 1996 por el Juzgado de lo Penal en el Procedimiento Abreviado nº X, con imposición de las costas de este recurso a la parte apelante.

Mesos octubre/novembre

ZONA DEL BAJO PIRINEO CATALÁN

Fecha de emisión: 1 de Octubre de 1999.

Valor: 70 pesetas.

Papel: Estucado engomado y fosforescente.

Estampación: Calcografía.

Tamaño del sello: 40,9x28,8 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliego: 50 sellos.

La primera notícia que es té del Castell d'Oix, data de l'any 937. Amb el despoblament de la zona, la fortalesa es va anar degradant, arribant-se a utilitzar com a masia. L'any 1976 va començar la restauració del conjunt, recuperant de nou l'èpica caràcter medieval.

El segell reproduceix el conjunt monumental d'aquest castell.

BIENES CULTURALES Y NATURALES PATRIMONIO MUNDIAL DE LA HUMANIDAD

Fecha de emisión: 8 de Octubre de 1999.

Valor: 35 y 70 pesetas.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Calcografía.

Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliegos: 12 sellos.

La Comissió de Bens Culturals i Naturals de la UNESCO, en la reunió de Desembre de 1997, va incloure en el llistat de bens del patrimoni mundial, els monestirs de Yuso i Suso de San Millán de la Cogolla.

El segell de 35 ptes. representa el monestir de San Millán de Yuso, que es troba en una vall, format per un conjunt d'edificacions aixecades sobre les restes d'una construcció anterior.

El segell de 70 ptes. representa el monestir de San Millán de Suso, situat a la falda de la muntanya, Gonzalo de Berceo, el primer poeta castellà conegut, va escriure en aquest monestir la Vida y Miracles de San Millán.

DÍA DEL SELLO

Fecha de emisión: 9 de Octubre de 1999.

Valor: 70 pesetas.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Huecograbado.

Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliegos: 50 sellos.

El segell dedicat en aquesta ocasió a commemorar el "Día del Sello" reproduceix un detall del monument de la ciutat suïssa de Berna alçat en honor de la U.P.U. (Unió Postal Universal). La U.P.U. integra actualment 189 països i és una institució moderna que té la missió de promocionar i desenvolupar la comunicació entre els pobles.

CORRESPONDENCIA EPISTOLAR ESCOLAR

Fecha de emisión: 13 de Octubre de 1999.

Valor: 20 pesetas cada uno de los motivos.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Huecograbado.

Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.

Formato del minipliego: 260 x 166 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 2 millones de minipliegos.

Pliegos: 12 sellos más viñeta.

La segona emissió de la sèrie dedicada a la correspondència epistolar escolar s'emet amb el lema "El sello compañero inseparable". Consta d'una minifulla amb dotze segells i una vinyeta sense valor postal, que ens posa de manifest, mitjançant diferents escenes, el protagonisme del segell de correus en moltes de les nostres activitats i el seu important paper com a difusor de la cultura en tots els seus aspectes.

AMÉRICA - UPAEP

Fecha de emisión: 15 Octubre 1999.

Valor: 70 pesetas.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Huecograbado.

Tamaño del sello: 40,9x28,8 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliegos: 50 sellos.

La Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal (UPAEP) va acordar dedicar els temes de la seva emissió anual a un nou mil·lenni sense armes. Així, tots els països que formen part d'aquesta organització internacional interpretaran en els seus dissenys el desig comú de pau.

El segell que s'ha posat en circulació representa una mà que ha substituït l'arma per un colom, símbol de la pau.

CONGRESO INTERNACIONAL DE MUSEOLOGÍA DEL DINERO

Fecha de emisión: 18 de Octubre de 1999.

Valor: 70 pesetas.

Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.

Estampación: Calcografía.

Tamaño del sello: 33,2 x 49,8 mm.

Dentado: 13 1/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliegos: 40 sellos.

El Museu Casa de la Moneda, ha celebrat a Madrid el Congrés Internacional de Museologia del Diner. El segell commemoratiu d'aquest congrés reproduceix, junt amb el seu logotip, una imatge de "El canvista i la seva dona", una de les més cèlebres obres que es conserven relacionades amb el diner i el seu valor, realitzada pel pintor holandès Marinus Reymerswaele el 1539 i que es troba al Museu del Prado a Madrid.

EXPOSICIÓN MUNDIAL DE FILATELIA ESPAÑA 2000 - CABALLOS CARTUJANOS

Fecha de emisión: 3 de Noviembre de 1999.

Valor: 20, 35, 70, 100, 150 y 185 pesetas.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Huecograbado.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Formato del minipliego: 150 x 145 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones de minipliegos.

Pliegos: 12 sellos.

La sèrie d'aquest any està dedicada als cavalls cartoixans. Aquesta sèrie es presenta en forma de minifull de 12 segells. Els segells de les columnes reproduïxen l'obra del pintor cordobès, José Manuel Gómez, apassionat pels cavalls com ho demostren els magnífics quadres que aquí es reproduïxen. Els dos segells de la columna central estan il·lustrats amb el logotip i el cartell de l'Exposició Mundial de Filatèlia "Espanya 2000".

NAVIDAD '99

Fecha de emisión: 5 de Noviembre de 1999.

Valor: 35 y 70 pesetas.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Estampación: Huecograbado.

Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 y 40,9 x 28,8 mm.

Dentado: 13 3/4.

Tirada: 1,5 millones.

Pliegos: 50 sellos.

La tradicional sèrie de Nadal d'aquest any consta de dos segells dedicats, respectivament, al retaule major de la catedral de Toledo considerat com una de les darreres manifestacions del gòtic florit i a l'obra "Nadal" de la monja Isabel Guerra, que ha desenvolupat una molt interessant activitat artística, abans de seguir la seva vocació religiosa.

ADDITIUS ALIMENTARIS. QUÈ SE N'HA DE SABER?

per RITA SOLER MÁRQUEZ
Farmacèutica i nutrióloga

Els additius alimentaris són substàncies degudament autoritzades per a aquesta finalitat, els quals s'afegeixen intencionadament als aliments i a les begudes amb el propòsit d'augmentar-ne la conservació o l'estabilitat, millorar-ne les característiques organolèptiques o facilitar-ne la transformació, la preparació, el tractament, el transport i l'emmagatzematge amb el fi de modificar-ne els caràcters, les tècniques d'elaboració o conservació o per millorar-ne l'adaptació a l'ús per al qual han estat destinats.

ANTECEDENTS HISTÒRICS

Els additius no són un descobriment de la nostra època. Des de l'antiguitat s'han hagut de conservar els aliments. Aquesta necessitat de conservació dels aliments ha estimulat la recerca de procediments com assecar, salar, fumar, fermentar, etc. o bé la utilització de substàncies determinades.

També ha existit un desig de millorar les qualitats sensorials dels aliments mitjançant l'ús de colorants i espècies. Així, durant l'època dels romans, s'emprava l'àcid acètic (vinagre) per a la conservació de les verdures, per evitar que es podriessin.

Els egipcis utilitzaven colorants naturals, com el safrà, per esgrogueir alguns aliments i l'anhídrid sulfurós per a la conservació del vi i d'algunes begudes.

A Mesopotàmia, es practicava la salaó de carns i peixos, mentre que en altres pobles utilitzaven algues, líquens i gelatina per donar consistència als aliments.

Durant els segles XIX i XX, el desenvolupament de la tecnologia dona lloc a una societat industrial, en la qual es creen nous hàbits socials i també apareixen aliments nous.

La generalització dels tractaments industrials dels aliments ha fet necessària la utilització dels additius.

Davant del paper tan important i necessari dels additius alimentaris, s'ha hagut d'organitzar un marc legal, per regular-ne l'ús i tenir-hi un control, amb la finalitat de protegir el consumidor. En aquest tema, hi intervenen les administracions públiques nacionals, la Comunitat Econòmica Europea i altres organitzacions supranacionals com la FAO-OMS.

LA REGULACIÓ DE L'ÚS: LLISTES POSITIVES

La regulació de l'ús dels additius es fa mitjançant un sistema de llistes positives.

Per a cada tipus d'aliment s'autoritzen uns additius determinats, els quals s'indiquen en les anomenades llistes positives.

Són llistes positives perquè hi figuren només els additius permesos i se n'exclouen de qualsevol altre tipus. Les llistes positives que es troben en les disposicions legals, que regulen cada aliment, inclouen les dades següents:

- Additius permesos, agrupats per la seva acció.
- Nom específic o nom químic del producte.
- Número d'identificació del producte assignat per les autoritats sanitàries, segons la normativa i la numeració de la Comunitat Econòmica Europea.
- Proporció màxima en què es pot utilitzar en un aliment determinat.

Aquestes llistes positives estan obertes, ja que en qualsevol

moment es pot suprimir un additiu determinat o també incloure'n un de nou.

Totes les substàncies, proposades per ser utilitzades com a additius, són sotmeses a proves toxicològiques adequades que permetin assegurar que, en condicions normals i previsibles d'ús, la substància és innòcua.

Tot additiu, perquè sigui autoritzat degudament, se sotmet a un llarg procés d'aprovació i ha de complir fonamentalment les següents condicions:

- Que sigui necessari per millorar la qualitat de l'aliment.
- Que es comprovi que el seu ús en l'aliment està exempt de qualsevol perill per al consumidor.
- Que reuneixi les condicions de puresa i que no contingui substàncies nocives en les proporcions més elevades que es toleren legalment.
- Que s'empri en les dosis adequades, perquè no s'alterin la naturalesa i la qualitat de l'aliment de manera que es pugui enganyar el consumidor.

CLASSES D'ADDITIUS

Segons la funció que realitzen, s'agrupen en:

- Substàncies que eviten les alteracions i augmenten així la conservació de l'aliment.
- Substàncies que modifiquen els caràcters organolèptics.
- Substàncies que modifiquen l'aspecte i les característiques físiques de l'aliment.

També s'utilitzen per a altres funcions (humectants, gasificants, enduridors, etc.), la qual cosa complica l'intent d'una classificació simple, ja que un mateix additiu pot tenir funcions diferents i estar classificat en més d'un grup.

Els coadjuvants tecnològics són substàncies que s'utilitzen durant els processos de preparació de l'aliment (per exemple, àlcali per afavorir que les fruites es pelin més fàcilment o ceres per evitar que les galetes s'enganxin a la cinta transportadora) dels quals inevitablement poden quedar restes. És per això que han de complir els mateixos requisits que els additius, encara que no figurin obligatòriament en l'etiquetatge.

ETIQUETATGE DELS ADDITIUS

La presència d'additius als aliments s'ha de declarar obligatòriament en el seu etiquetatge.

Per regla general, cal indicar la categoria de l'additiu seguida d'un número d'identificació o del nom específic assignats per l'autoritat sanitària. La norma general de l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes alimentaris envasats (Reial decret 1122/1988, de 23 de setembre) classifica els additius en les següents categories: colorants, conservadors, antioxidants, gelificants, estabilitzants, potenciadors del gust, acidulants, correctors de l'acidesa, antiaglomerants, midons modificats i edulcorants artificials.

GASTRONOMIA

Per Mª Carmen

BOLETES DE XOCOLATA I COCO

INGREDIENTS:

- 250 gr. xocolata fondant
- 150 gr. de coco ratllat
- 150 gr. de llet condensada

Preparació:

Trossejar la xocolata i fondre-la al bany maria juntament amb la llet condensada. Afegir el coco ratllat i barrejar-ho tot molt bé.

Deixar reposar en un lloc fresc durant 30 minuts aproximadament.

Fer boletes amb les mans i arrebossar-les amb coco ratllat.

Seguidament col·locar-les en fundetes de paper rissat "de magdalena" i posar-les al frigorífic fins al moment de servir-les a taula.

XXIX CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

Bases

1.- S'han establert les següents categories:

- CATEGORIA A: 8 i 9 anys
- CATEGORIA B: 10 i 12 anys
- CATEGORIA C: 13 i 14 anys

2.- Els treballs d'aquestes categories tindran una extensió mínima de:

- Categoria A: 10 ratlles d'escriptura
- Categoria B: 20 ratlles d'escriptura
- Categoria C: 30 ratlles d'escriptura

3.- La data de realització serà el dia 10 de març a la tarda, al C.E.I.P. "Ramón y Cajal" d'Ulldecona.

4.- Les inscripcions es podran fer al mateix col·legi fins el dia abans.

5.- Hi haurà tres premis per categoria, a més dels accèssits que el jurat cregui convenient atorgar.

6.- Els treballs es podran escriure en català o en castellà.

7.- El jurat qualificador puntuarà els treballs segons els criteris següents: originalitat, estil i gramàtica.

8.- Els temes de redacció es comunicaran als participants en el moment de començar aquest Concurs Literari.

9.- Es donarà un premi per categoria a la millor redacció entre els socis que hagin participat.

10.- S'estableix la categoria D en la qual es pot participar des dels 15 anys endavant.

- El premi d'aquesta categoria D és de 25.000 ptes. en metàl·lic.
- Els treballs d'aquesta categoria D, han de tenir una extensió mínima de deu folis escrits a màquina a doble espai, en català o en castellà.
- Aquests treballs no hauran de signar-se. Cada treball anirà subtitolat amb un lema, i acompanyat d'una plica, és a dir, d'un sobre tancat en el qual figurarà el lema a la part exterior i el nom i cognoms i adreça de l'autor del treball al seu interior.
- Només s'obrirà la plica del treball guanyador.
- El jurat qualificador seguirà els mateixos criteris d'avaluació que a les altres categories.
- Els treballs de la categoria D es poden adreçar fins el dia 23 d'abril al Centre Cultural Recreatiu, Apartat de Correus nº 52, d'Ulldecona (Tarragona), o bé donar-los a qualsevol membre de la Junta Directiva.
- El tema d'aquesta categoria D serà lliure.

11.- L'entrega dels premis de totes les categories (A, B, C i D) es farà el dia 4 de juny, a les 12 hores del migdia a la Casa de Cultura.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA